

Älvdalspojken's uppenbarelse

Då man var barn — på 1880-talet — talades i Sollerön mycket om "älvdalspojken" och hans märkliga uppenbarelse. Det var en fattig gosse i Älvdalen som — kanske genom svält och umbäranden — fallit i dvala, och medan hans bräckliga kropp låg medvetslös, hade själen tillsammans med en ängel fått göra en vandring genom de avlidnas själar's vistelseort efter döden. Han kunde sedan berätta om huru det stod till här och där i Dödsriket samt vilkas själar han sett på det ena eller andra stället, och han hade ständigt fullt med besökare, som ville veta var anhörigas själar hade hamnat. Han kunde också lämna besked, och belöningen blev frivilliga gåvor, som blev en välkommen födkrok för gossen och hans mor.

En handskriven berättelse över Älvdalspojken's uppenbarelse, som folk skrev av efter varandra, och som fanns lite varstans i gårdarna, gjorde väl sitt till i reklamen. I en trasig anteckningsbok från 1895 finns följande avsnitt av Älvdalspojken's uppenbarelse:

"Under Guds uppenbarelse under det jag var i Guds välsignelse innesluten i nattlig ro och vila, tyckte jag mig drömma att jag låg bakom vår stuga och grät bittert över min moders sjukdom, hvarvid jag blev varse ett stort, klart ljus från öster. Och detta . . ." (här saknas blad) . . .
" . . .Sedan spatserade vi samma väg längre fram. Där var det som stora Masugnar på begge sidor, med lock över. I dessa pinorum svävade lågan så stark att han slog upp locken och själarna svängde upp och ned i lågan, jämte brinnande papper som föll på deras bröst och brände dem.

gångstig, så bred som
foten. Där skulle vi vunn
dra fram, och jag fruktade
de mig att jag skulle falla
ner där. Men ängelen
sade till mig: "Vandra
säkert i mina fotspår
och håll mig vid handen
så att vi komma lyckligt
öfver. Sedan sag jag 50
själar som skulle vunn

dra samma väg öfver
oss, men 3 hundra öfver, och
den brinnande Svafvel
sjön. Och sedan
kommo vi till en
trang port som ingen
kunne gingo och åter till
några trappor som vi
gingo upp för till
en stor port. Där möt

Där var menedare, Guds ords föraktare och alla syndare, efter sina syndor som de mäst utövat i nådatiden. Spelare hanterade instrument af eld. Kortspelare hanterade brinnande kort, och dansare dansade till dess de blevo uppnötta, och ändå voro de i samma skick. Slagskämpar och trätobröder voro i full fart att rivs och slåss och träta. Drinkare stod med bägare i likhet af järn, men voro af eld, och den ena stormade den andra att han skulle dricka. Och eld brusade utur deras mun. Och eld brusade utur hvarenda led på dansare och danserskor. Och de fingo uppbära plågor efter sin syndavana som de utöfvar. Horkarlar och horor, bakdantare, skvallrare och alla möjliga syndiga utöfvande, hvar och en i sitt mått.

Sedan han visat mig detta, vände vi tillbaka och gingo till der den smala vägen aftog, och när vi hade gått ett stycke, kom vi till den brinnande svafvel sjön. Därned strömmade själar så tidt och tjokt som det stridaste regn, och öfver denna svafvelsjö var en smal gångstig, så bred

som foten. Där skulle vi vandra fram, och jag fruktade mig att jag skulle falla ner däri. Men ängelen sade till mig:

— ”vandra säkert i mina fotsår och håll mig vid handen så att vi komma lyckligt öfver.

Sedan såg jag 50 själar som skulle vandra samma väg åter oss, men 3 huno öfver, och de andra störtade ned i den brinnande Svafvelsjön. Och sedan kommo vi till en trång port som vi genomgingo och åter till några trappor som vi gingo uppföre till en stor klar port. Där mötte en oss och frågade hvad vi voro för pärsoner. Ängelen svarade, att de voro Guds tjänare. Sedan frågade han de tre, som svarade att de voro publikaner. Sedan öppnade han porten och vi gingo in i den stora glädjen som ingen kan uttala. Där glädjen var delad i 10 afdelningar. Och ehuru första rummet var fullkomligt glädje, var det klarare och klarare. Och de fingo skåda ansikte mot ansikte. I tionde afdelningen voro Gudomspersoner och de själar, hvilka hafva blifvit utsatta till världen, men som ej blifvit födda dit. De prisade Gud med lofsånger och med den allra finaste stämman, ehuru de voro små som en tum. I nionde rummet voro de själar, som strax efter sin födelse, eller i oskulden fått sluta till sin fader och voro med prisande och lofsjungande. I åttonde rummet voro präster och apostlar, eller alla de som hade förkunnat Guds ord rätt. I sjunde rummet voro stolar för alla insatta med härlighetens kläder och kronor på hvar stol. Om de ej kunnat bli bevarade genom tron på vår frälzare och hans tillräckliga försoning. Och barnens stolar stodo bredvid föräldrarnas. Och de barn som hafva fått sluta från jorden, de stodo och klappade på föräldrarnas stolar, med prisande och lofsjungande att föräldrarna måtte få komma till samma glädje. Och vid döden fingo de stolar flyttas till nedre rummen, om de icke fingo stå kvar i de lysande rummen. Sedan visade han mig den sköna lustgården och den klara älven, så klar som kristall. Och träd stodo på bägge sidor, som buro frukt i hvar månad och buro 12 faldt frukt. Och de fingo taga och äta af de skönaste frukter och dricka af lefvande vatten.”

Här tog beskrivningen om ”uppenbarelsen” tvärt slut, och den var förmodligen ej längre i den ovannämnda avskriften.

Sollerön den 26 febr 1951
Håll Nils Matsson